

פרשת ויחי

פרפראות

פרק מ"ז פסוק כ"ח

"וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שִׁבְעַת עָשָׂר שָׁנָה וַיְהִי יְמֵי יַעֲקֹב שְׁנַיִם תְּיָו שִׁבְעַת שָׁנִים וְאַרְבָּעִים וְאַמָּת שָׁנָה"

ויחי (יעקב) = 34 ידוע הדבר, החיים הטובים של יעקב אבינו היו 17 שנה בארץ כנען עם בנו יוסף ו-17 שנה בארץ מצרים עם בנו יוסף המשנה למלך, סך הכל 34 כמניין "ויחי".

כותב הרד"ק: "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה", כמו שהיה יוסף בחיק יעקב שבע עשרה שנה, כן היה יעקב בחיק יוסף שבע עשרה שנה. ויחי (יעקב בארץ) מצרים = 414 בגימטריא יתד.

יעקב אבינו מסמל את החוזק כמו היתד עליו נשענו כל השבטים.

יתד-ראשי תיבות: יעקב דרכו תמימות. (פרק כ"ה פס' כ"ז) "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשֵׁב אֲהָלִים". יעקב אבינו מרמז על מידת האמת- "תתן אמת ליעקב".

"וארבעים ומאת שנה" -אותיות ראה (האות השלישית) יעקב אבינו ראה שהוא בשנה האחרונה לימיו.

"(שבע) עשרה שנה ויהי"- ראשי תיבות: עשו, כאן רמוז שגם עשו קרבו ימיו למות. רבקה אמנו ידעה ברוח הקודש שיעקב אבינו ועשו ימותו ביום אחד (פרשת תולדות פרק כ"ז פסוק מ"ה) אומרת רבקה ליעקב "לָמָּה אֲנִשְׁכָּל גַּם שְׁבִיבְכֶם יוֹם אֶחָד", במערת המכפלה קבורים: אדם וחווה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, ולאה, נשאר שם רק מקום אחד ועשו רצה את המקום בשבילו. חושם בן דן בהיותו חרש לא הבין למה מחכים ואין קוברים את יעקב וכשהבין חושם הדברים כעס, כעס גדול והכה במקל על ראשו של עשו, אחר כך בא יהודה והרגו ואז התקיימה נבואתה של רבקה אמנו ששניהם נקברו ביום אחד, וקברו את ראשו של עשו במערת המכפלה.

פרק מ"ז פסוק כ"ט

"וְעֵשִׂית עִמָּדִי חֶסֶד וְאַמֶּת אֵל נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם"

ואמת- ראשי תיבות: והספד ארון מיטה תכריכים.

עוד ר"ת- ואמת: וקדישים אבלות משניות תפילות. זהו חסד הנעשה למתים.

"(ועשית) עמדי"-ראשי תיבות: עמדי ממך דברי יקומו. וכן: יוסף עמל דיבורו מקיים.

פרק מ"ח פסוק א'

"וַיְהִי אֶסְרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיבְךָ חָלָה וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי בָנָיו עִמּוֹ"

"הנה אביך חלה" = 136 בגימטריא קול = 136 (שמועה)

כמו שראינו בפרשת ויגש פרק מ"ה פסוק ט"ז- "וְהִקְלָה נְשָׁמַע בֵּית פְּרָעָה" שהקול פירושו שמועה. קול =

פרשת ויחי

136 בגימטריא סולם.

הקול והסולם קשורים ביעקב אבינו. פרשת תולדות פרק כ"ז פסוק כ"ב "וַיִּגַשׁ יַעֲקֹב אֶל יִצְחָק אָבִיו וַיִּמְשְׁהוּ וַיֹּאמֶר הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיְדִים יְדֵי עֵשָׂו" ובפרשת ויצא פרק כ"ח פסוק י"ב "וַיִּחַלֵּם וְהִנֵּה סֹלֶם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מִלְאָכֵי אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ".

פרק מ"ח פסוק ב'

"וַיַּגֵּד לְיַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנֵּה בָנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ וַיְחַחֲזֶק יִשְׂכָּאֵל וַיֵּשֶׁב עַל הַמְטָה"

"וישב על המטה"- סופי אותיות: הלב, ליבו של יעקב התחזק ויכל לשבת על המטה.

ועוד: "וישב על המטה" = 477 בגימטריא = עזת. בתפילת שחרית אנו אומרים: "יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר" (בענייני שמים שלא תתבייש מהמלעגים).

אמרו חכמינו: כל המבקר את החולה והוא בן גילו נוטל אחד מששים מחליו (נדרים ל"ט) ידוע הדבר: "המטה" = 59 בגימטריא. כאשר ראה יעקב את יוסף, נשאר 59 חלקים ממחלתו.

פרק מ"ח פסוק ג'

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל יוֹסֵף אֵל שְׂדֵי נְרָאָה אֵלֵי בְלוּז בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבָרַךְ אֹתִי"

"נראה אלי בלוז" = 342 בגימטריא = בשם. בשם- ראשי תיבות: ברכת שמים ממעל. רמוז באמצע הפסוק שהקב"ה מברך את יעקב, הפסוק מסתיים במילים "ויברך אותי".

פרק מ"ח פסוק ה'

"וְעַתָּה שְׁנֵי בָנֶיךָ הַנוֹלָדִים לְךָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד בָּאִי אֵלֶיךָ מִצְרַיִם לִי הֵם אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה כְּרֹאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן יִהְיוּ לִי"

"לי הם" = 85 בגימטריא = פה. כאן אנו רואים את גדולתו של יעקב אבינו שפיו וליבו שווים.

"(שני בניך הנולדים) בארץ מצרים"- ראשי תיבות: ב"מ. כאן רמוז שעל אף שאפרים ומנשה היו בארץ מצרים, ידעו את התורה שבכתב (המתחילה באות ב' "בראשית ברא..") והתורה שבעל-פה (המתחילה באות מ' "מאמתי קורין את שמע בערבית") כמו ראובן ושמעון שהיו בארץ כנען.

פרק מ"ט פסוק ט'

"גֹּר אַרְיָה יְהוּדָה מִסְרַף בְּנֵי עֲלִיָּתָ כָּבַע כָּבַץ בְּאַרְיָה וּכְלָבִיא מִי יְקִימֹנו"

אריה אותיות יראה. אריה = 216 בגימטריא גבורה. 216 = ארי = 211 בגימטריא גבור. 211 = יהודה הריהו גיבור ואמיץ כאריה.

פרשת ויחי

"כרע" = 290 בגימטריא = רץ. גם כשהוא נופל וכורע, אינו מתייחס ומתנער מיד לקום ורץ. וזה רמז במילה כרע=רץ.

לעילוי נשמת האשה הצדקנית יעל ע"ה בת אהובה תחי'